

สรุปและขอเสนอแนะ

อุตสาหกรรมน้ำตาลมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทยมาก และนับวันมีแต่จะทวีความสำคัญขึ้นตามลำดับ เนื่องจากอุตสาหกรรมน้ำตาลเป็นอุตสาหกรรมทางกานเกษตร (Agro-industry) ทำให้ประชาชนนับล้านมีงานทำ เมื่ออุตสาหกรรมน้ำตาลขยายตัว ทำให้อ้อยมีราคาดี ชาวไร่นาจะหันมาปลูกอ้อยมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันโรงงานต้องจ้างคนงานมากขึ้น ทำให้เกิดการกระจายรายได้ไปสู่ชนบท ชาวชนบทมีรายได้ดีขึ้น มีโอกาสปรับปรุงความเป็นอยู่ของตนให้ดีขึ้น มีผลต่อการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้นความก้าวหน้าของอุตสาหกรรมน้ำตาลมีส่วนทำให้อำนาจซื้อของประชากรสูงขึ้น อันเป็นผลในการขยายตลาดสินค้าอื่น ๆ เจริญขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นสินค้าออกที่สำคัญของประเทศนั้น เป็นการช่วยแก้ไขดุลการค้าของประเทศด้วย เพราะฉะนั้นประเทศไทยควรส่งเสริมการผลิตและการตลาดของอุตสาหกรรมน้ำตาลให้มีความก้าวหน้ายิ่งขึ้น เพราะประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม และประเทศไทยได้เปรียบหลาย ๆ ประเทศในด้านการปลูกอ้อยหลายประการ เช่น มีภูมิอากาศเหมาะแก่การปลูกอ้อย มีฝนตกเพียงพอ ไม่มีภัยธรรมชาติรบกวนหรือทำลาย ค่าจ้างแรงงานอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่สูงนัก แต่ปรากฏว่าต้นทุนในการผลิตอ้อยและน้ำตาลของไทยยังสูงอยู่ ประกอบกับปัญหาโครงสร้างของอุตสาหกรรมน้ำตาลไทยหลายประการคือ ประการที่หนึ่ง รัฐบาลชดเชยนโยบายที่แน่นอนในด้านการตลาด บางครั้งมุ่งที่จะส่งออกเป็นสำคัญ บางครั้งมุ่งผลิตให้พอกับความต้องการในประเทศเท่านั้น ทำให้วางแผนการผลิตได้ไม่เต็มที่ ประการที่สอง ขาดการประสานงานระหว่างการผลิตและการตลาด ทำให้ลำบากในการวางนโยบายหรือมาตรการในการส่งเสริมอุตสาหกรรมน้ำตาล โรงงานน้ำตาลเอกชนส่วนใหญ่ไม่แจ้งปริมาณผลผลิตให้ตามความเป็นจริง บริษัทและองค์กรต่าง ๆ ไม่ให้ข้อมูลที่ถูกต้องตรงตามความเป็นจริง สิ่งเหล่านี้ทำให้อุตสาหกรรมน้ำตาลในประเทศไทยไม่เจริญเท่าที่ควร

ในการปรับปรุงอุตสาหกรรมน้ำตาลไทยให้เทียบเท่าประเทศที่ประสบความสำเร็จและเป็นผู้นำในอุตสาหกรรมด้านนี้ จะต้องได้รับความร่วมมือจากทุก ๆ ฝ่าย คือ

6.1 ทางด้านชาวไร่อ้อย อุตสาหกรรมน้ำตาลนั้น อ้อยเป็นส่วนประกอบที่สำคัญ การผลิตน้ำตาลมีคุณภาพดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับคุณภาพของอ้อย หากการปลูกอ้อยได้ผลผลิตต่อไร่สูง และอ้อย

คุณภาพดี ใต้น้ำตาล (Sugar Content) สูง การผลิตน้ำตาลต่อตันอ้อยก็ย่อมได้ปริมาณสูง เป็น การลดต้นทุนการผลิต เพราะฉะนั้นชาวไร่อ้อยจะต้องพยายามขยายผลผลิตอ้อยต่อไร่ให้สูง และ ปรับปรุงคุณภาพของอ้อยให้ดีขึ้น เพื่อให้ได้ผลผลิตต่อตันอ้อยในปริมาณสูง ประหยัดค่าใช้จ่ายใน การปลูกอ้อยด้วยการ

6.1.1 ปฏิบัติตามกรรมวิธีในการปลูกอ้อยทุกชั้นตอนให้ถูกต้องตามคำแนะนำของ เจ้าหน้าทางการเกษตร โดยเริ่มตั้งแต่การเตรียมดิน การคัดเลือกพันธุ์อ้อยให้เหมาะสมกับ ภูมิอากาศและสภาพแวดล้อมในท้องถิ่นของตน โดยถือหลักที่ว่า "น้ำตาลดีเยี่ยมมาจากอ้อยพันธุ์ดี" มีการบำรุงรักษา การชดเชยธาตุอาหาร การใส่ปุ๋ย การปราบปรามศัตรูพืช และกำจัดวัชพืชให้ถูกต้อง ตามหลักวิชาการ ชาวไร่อ้อยเชื่อเกษตรกรด้วยการเอาดินไปวิเคราะห์เพื่อประโยชน์ในการใส่ปุ๋ย ส่วนใหญ่ไม่สนใจในเทคนิคและวิทยาการใหม่ ๆ ปฏิบัติตามบรรพบุรุษที่เคยปฏิบัติกันมา ความจริง แล้วความรู้ความชำนาญในการปลูกอ้อยเป็นสิ่งที่ต้องศึกษาอย่างจริงจัง รวมถึงการหาพันธุ์อ้อย ที่เหมาะสมด้วย

6.1.2 ชาวไร่อ้อยเปลี่ยนแปลงวิธีการปลูกอ้อยใหม่ ปัจจุบันมีการปลูกอ้อยต่อ ไร่เพียง 3-5 ตอ เนื่องจากว่ายิ่งปลูกอ้อยหลายตอ ต้นทุนการปลูกอ้อยยิ่งลดลงทำให้ ชาวไร่อ้อยได้กำไรมากขึ้น ปรากฏว่าต้นทุนการปลูกอ้อยใหม่สูงกว่าต้นทุนการปลูกอ้อยต่อประมาณ เท่าตัว

6.1.3 การมีการอนุรักษ์ดิน ใช้น้ำให้มากขึ้นเพื่อให้ดินอุดมสมบูรณ์เหมือนเดิม เป็นการป้องกันการบุกเบิกป่าใหม่ ซึ่งทำให้ค่าใช้จ่ายในการขนส่งสูงขึ้น เพราะชาวไร่อ้อยและ โรงงานอยู่ห่างไกลกัน ปรับปรุงวิธีการตัดอ้อยและการขนส่งให้รวดเร็วขึ้น เพื่อป้องกันการ สูญเสียความหวานและน้ำหนักในอ้อย

6.1.4 ในขณะที่ค่าแรงของคนงานสูงขึ้นเรื่อย ๆ ชาวไร่อ้อยปรับปรุงเทคนิค การปลูกอ้อยให้สะดวกและรวดเร็ว และลดต้นทุนในการผลิตด้วยการใช้เครื่องจักรแทนแรงงาน คนและสัตว์ เช่น การเตรียมดินด้วยแทรกเตอร์ การตัดอ้อยด้วยเครื่องจักร

6.2 ทางด้านผู้ประกอบการผลิต ในระยะ 4-5 ปีที่ผ่านมา การขยายการผลิตเพิ่ม ขึ้นอย่างรวดเร็ว และเป็นไปอย่างคึกคัก เพราะราคาน้ำตาลในตลาดโลกสูงขึ้นเรื่อย ๆ แต่

ราคาอ้อยก็สูงขึ้นตามกัน โรงงานที่มีกำลังการหีบอ้อยสูงเท่านั้นที่สามารถจะดำเนินกิจการไปได้ดี เป็นที่น่าสังเกตว่า ภายหลังจากที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติห้ามตั้งและขยายโรงงานเมื่อปี 2512 ทำให้เกิดการกว้านซื้อใบอนุญาตจากโรงงานเล็ก ๆ ที่ล้มเลิกกิจการไปแล้ว เมื่อได้ใบอนุญาตหลาย ๆ โรงงาน แล้วขออนุญาตสร้างเป็นโรงงานเดี่ยวขนาดใหญ่ โรงงานส่วนใหญ่มุ่งที่จะหีบอ้อยให้ได้ปริมาณเพิ่มขึ้น ซึ่งกระทำโดยการขยายลูกหีบให้โตขึ้น โดยมีได้ค่างหรือปรับระดับกำลังการผลิตหรือขนาดของเครื่องจักรและอุปกรณ์การผลิตอื่น ๆ เช่น หม้ออุนน้ำเชื่อม หม้อต้มหม้อเคี้ยว ตลอดจนการใช้พลังงานไอน้ำมิได้มีส่วนสัมพันธ์กับกำลังการหีบอ้อยที่เพิ่มขึ้น ทำให้เกิดปัญหาในการผลิตและคุณภาพน้ำตาล เพราะฉะนั้นปัญหาสำคัญที่จะต้องกระทำคือ รัฐควรควบคุมประสิทธิภาพในการผลิต และหาทางลดต้นทุนการผลิต รัฐควรเข้มงวดให้เจ้าของโรงงานปรับปรุงระบบการผลิต เช่น ปรับปรุงการใช้ไอน้ำหรือความร้อนในโรงงาน การปรับปรุงกระบวนการผลิตและคุณภาพของผลผลิต ตลอดจนการใช้ผลพลอยได้จากอุตสาหกรรมน้ำตาลให้เกิดประโยชน์มากยิ่งขึ้น ขณะนี้โรงงานน้ำตาลต่าง ๆ มีปัญหาเรื่องน้ำตาลตกตันอ้อยอยู่ในปริมาณต่ำ ทำให้ต้นทุนสูง วิธีแก้ปัญหานี้คือ

6.2.1 ควรซื้ออ้อยด้วยวิธี C.C.S. แทนการซื้ออ้อยด้วยน้ำหนัก เพราะทำให้ชาวไร่สนใจในการบำรุงความหวานของอ้อย ได้อ้อยคุณภาพดี ทำให้การผลิตน้ำตาลได้ปริมาณน้ำตาลเพิ่มขึ้น ถ้าซื้ออ้อยด้วยวิธีน้ำหนัก ชาวไร่สนใจแค่ว่าจะปลูกอ้อยให้ได้อ่างามโต ๆ น้ำหนักมาก ๆ ไม่บำรุงรักษาอ้อยตามหลักวิชาการ ทำให้ได้อ้อยที่มีคุณภาพต่ำ การซื้ออ้อยด้วยวิธี C.C.S. เป็นวิธีซื้ออ้อยที่ใหม่ดี เกิดความยุติธรรมแก่ชาวไร่และโรงงาน ไม่มีการได้เปรียบเสียเปรียบซึ่งกันและกัน คือ ถ้าโรงงานน้ำตาลผลิตน้ำตาลจากอ้อยได้มาก ชาวไร่ก็ได้รับส่วนเพิ่มในราคาอ้อย

6.2.2 โรงงานต่าง ๆ ควรปรับปรุงเทคนิคการผลิตให้ทันสมัย และผลิตให้เต็มกำลังผลิตของโรงงาน เพื่อก่อให้เกิดการประหยัด และต้นทุนต่ำ ทั้งนี้เพราะว่าค่าใช้จ่ายคงที่และค่าใช้จ่ายบางอย่างไม่ได้เพิ่มขึ้นตามปริมาณการผลิต

6.3 สถาบันและการจัดจำหน่าย ระบบการจำหน่ายน้ำตาลไทยต้องผ่านคนกลางหลายทอด ทำให้เป็นอุปสรรคแก่การวิภาคน้ำตาลไปสู่ผู้บริโภค เนื่องจากพ่อค้าคนกลางในอุตสาหกรรมน้ำตาลมีอิทธิพลต่อการกำหนดราคา พ่อค้าคนกลางที่มีเงินทุนมาก และโรงงานน้ำตาลจะทำการกักตุนน้ำตาล และดึงราคาให้สูงในระยะเวลาที่ต้องการ และลดราคาน้ำตาลให้ต่ำลงในระยะเวลาที่ต้องการได้เช่นกัน โดยเฉพาะในระยะเวลาที่ต้องการลดราคาอ้อย เพราะฉะนั้นสถาบันการจำหน่ายในประเทศควรตัดคนกลางให้น้อยลง จะทำให้ราคาน้ำตาลถึงมือผู้บริโภคในราคาถูกลง

ส่วนในด้านการจัดจำหน่ายให้ต่างประเทศ ควรให้ผู้ผลิตมีสิทธิส่งออกได้ โดยไม่ต้องผ่านคนกลาง โดยจัดสรรโควตาส่งออกให้แก่แต่ละโรงงาน ทำให้โรงงานมีกำไรมากขึ้น เป็นการส่งเสริมการผลิตน้ำตาลอีกประการหนึ่ง

6.4 รัฐบาล เนื่องจากอุตสาหกรรมน้ำตาลเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ และจะทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้น ถ้ารัฐบาลวางนโยบายและมาตรการของอุตสาหกรรมนี้ได้แน่นอน และถูกต้องเหมาะสมกับสภาวะการณต่าง ๆ ของประเทศและของโลก โดยรัฐบาลสนับสนุนอุตสาหกรรมนี้ให้ชาวไร่อ้อย ผู้ประกอบการโรงงาน ผู้ค้าน้ำตาลทราย วา และในขณะที่เดียวกัน รัฐบาลต้องรักษาผลประโยชน์ของประชาชนผู้บริโภคอีกด้วย เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ดังกล่าว รัฐบาลควรดำเนินการในด้านการส่งเสริมวางแผนและการควบคุมดังนี้

6.4.1 ในด้านการผลิต รัฐบาลควรวางแผนการผลิตให้เป็นไปอย่างสม่ำเสมอ สอดคล้องกับการขยายตัวของตลาด ทั้งนี้เพื่อจะได้ก่อให้เกิดความเจริญเติบโตในอุตสาหกรรมนี้ รัฐบาลควรส่งเสริมทางวิชาการแก่เกษตรกรและวางแผน เช่น การเผยแพร่ข้อมูลซึ่งปราศจากโรคและให้ผลผลิตและความหวานสูง ส่งเสริมการรวมกลุ่มชาวไร่อ้อย และสมาคมผู้ประกอบการโรงงานผลิตน้ำตาลทราย เพื่อเป็นศูนย์กลางนำวิชาการสมัยใหม่ไปสู่สมาชิก และเป็นตัวแทนดูแลผลประโยชน์ของชาวไร่อ้อยและผู้ประกอบการน้ำตาล ส่งเสริมการให้เครดิต การเกษตร การแบ่งเขตปลูกอ้อยให้สัมพันธ์กับโรงงาน มีการบริการทางวิชาการแก่โรงงาน โดยส่งเสริมให้สำนักงานอ้อยและน้ำตาลมีเงินทุนและเจ้าหน้าที่เพียงพอ มีสถานีทดลอง ห้องปฏิบัติการและเครื่องมือเพียงพอ เป็นต้น ให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการเพิ่มผลผลิตและคุณภาพ

ลดต้นทุนการผลิตอ้อย ค่าขนส่งอ้อยและค่าใช้จ่ายในโรงงาน ซึ่งจะยังผลิตให้ต้นทุนการผลิตน้ำตาลทรายขาวลดลง เพิ่มคุณภาพและค่าของน้ำตาลทราย ชาวไร่จะขายอ้อยได้อย่างน้อยในราคาที่เหมาะสม และได้ผลประโยชน์เพิ่มขึ้น เมื่อราคาน้ำตาลสูงขึ้น โรงงานมีอ้อยป้อนโรงงานพอเพียง ในราคาพอสมควรไม่ขึ้นลงมากนัก หมายความว่า ผู้ผลิตและชาวไร่ได้รับผลประโยชน์ในสัดส่วนที่เหมาะสมและได้น้ำตาลทรายในปริมาณที่พอเพียงแก่การบริโภคในประเทศ และส่งไปจำหน่ายแก่ต่างประเทศทั้งตลาดข้อตกลงพิเศษ และตลาดโลก

6.4.2 ทางด้านการตลาด การที่จะวางแผนและควบคุมการตลาดให้ได้อย่างดีนั้น จะต้องมีการวางแผนการผลิต และการจำหน่ายภายในและต่างประเทศให้ได้นั่นเองและมีประสิทธิภาพเสียก่อน ต้องมีการควบคุมปริมาณการผลิตน้ำตาลอย่างเข้มงวด ประมาณความต้องการน้ำตาลของตลาดภายในและภายนอกประเทศ โดยอาศัยตัวเลขสถิติ ข้อมูล เพื่อกำหนดเป้าหมายและส่งเสริมการตลาดทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ

6.4.2.1 ตลาดภายในประเทศ พยายามรักษาระดับราคาน้ำตาลไม่ให้ผันแปรมากนัก จัดสรรน้ำตาลให้เพียงพอแก่การบริโภคภายในประเทศ และรักษาระดับสต็อกเหลือให้พอเพียงกับความต้องการบริโภคภายในและส่งออก เมื่อมีเหตุฉุกเฉินเกิดขึ้น จะได้น้ำตาลจัดสรรให้ผู้บริโภคได้พอเพียง มีการวิภาคน้ำตาลให้มั่งคั่งพอใช้ ตลอดจนในระดับพอสมควร ในขณะที่ระบบการตลาดภายในประเทศยังไม่มีคุณภาพที่มั่นคง ก่อให้เกิดการเอาเปรียบผู้บริโภค ถ้าแก้ปัญหาเหล่านี้ได้โดยจัดให้ผู้บริโภคสามารถบริโภคได้ทั่วถึง และในราคาพอสมควรแล้ว ก็จะก่อให้เกิดการขยายตัวของตลาดภายในประเทศอย่างกว้างขวาง ส่วนในด้านการบริโภคทางอ้อมนั้น ควรพยายามก่อให้เกิดอุตสาหกรรมใหม่ ๆ ที่ใช้น้ำตาลเป็นวัตถุดิบในการผลิต เป็นการส่งเสริมการบริโภคภายใน อีกรูปหนึ่งโดยทางอ้อม เช่น อุตสาหกรรมนมข้นหวาน น้ำอัดลม ลูกกวาด หมากฝรั่ง โดยใช้มาตรการต่าง ๆ รวมทั้งการจูงใจภาษีเข้าสำหรับผลิตภัณฑ์เหล่านี้ นอกจากนี้ จะต้องหาทางส่งเสริมสินค้าอุตสาหกรรมเหล่านี้ไปจำหน่ายต่างประเทศ

6.4.2.2 ทางด้านตลาดต่างประเทศ เนื่องจากว่าอุตสาหกรรมน้ำตาลในระยะ 20 ปีที่ผ่านมาได้ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ปริมาณการผลิตเพิ่มขึ้นทุกปี และมีแนวโน้มที่จะพัฒนาต่อไปไม่หยุดยั้ง การควบคุมปริมาณการผลิตเป็นการยากทางปฏิบัติ จึงจำเป็นที่จะต้อง

หาดลาคทางประเทศระบายนำตาลสวนเกินจากการบริโลกออกไปเสียบ้าง ในปี 2517 นำตาล
 โคนำรายโคมาสู่ประเทศเป็นอันดับที่สองรองจากชาว รัฐบาลควรมีมาตรการสำหรับการส่งออกที่
 แนนอน พยายามหาดลาคให้กว้างขวางขึ้น ในขณะที่เดียวกันพยายามรักษาดลาคที่มีอยู่แล้วไว้โดยส่ง
 นำตาลให้ครบตามโควตาที่ทำไว้ พยายามยึดครองตลาดที่มีข้อตกลงพิเศษ เพราะว่าหาดลาคที่แ
 นอน ราคาดีกว่าตลาดโลก ไม่ต้องตัดราคาขายซึ่งส่วนมากราคาในตลาดโลกต่ำกว่าราคาต้นทุน ทำ
 ให้ของผลัการะใหญ่บริโลกในประเทศ (ราคาในประเทศสูงเพื่อชดเชยส่วนที่ขาดทุนจากการขาย
 ตลาดโลก) เพราะฉะนั้นความสำเร็จของการส่งออกคือการเจรจาให้ได้รับโควตามากขึ้น ปัจจุบัน
 ตลาดนำตาลของโลกยังคงคุดคูล เพราะอยู่ในภาวะขาดแคลนนำตาล แต่ในระยะยาวนั้นเป็นสิ่งไม่
 แนนอน จากเหตุการณ์ในอดีตจะเห็นได้ว่าปรากฏการณ์ที่ราคานำตาลของโลกสูงขึ้นนั้น มักจะอยู่ในช่วง
 ระยะเวลาสั้น ๆ แต่ช่วงระยะเวลาที่ราคานำตาลลดต่ำมักจะยาวนาน ถ้าหากตลาดนำตาลกลับกลายเป็น
 เป็นตลาดของผู้ซื้อเมื่อใด อุปสรรคในการหาดลาคของไทยในอนาคตจะเป็นเรื่องที่น่าหนักใจมาก เพราะ
 ว่าตลาดรอบ ๆ ประเทศกำลังถูกผู้ส่งออกรายอื่นทำสัญญาผูกมัดระยะยาวไว้เกือบหมด เช่น ออสเตรเลีย
 ทำสัญญาขายให้แกมาเลเซีย สิงคโปร์ ซึ่งเป็นตลาดของไทยมาก่อน ขณะนี้ไทยยังไม่เคือกรอนเพราะว่า
 มีสัญญาขายให้คนกลางอยู่ เมื่อใดที่สัญญาคคนกลางสิ้นสุดลง ตลาดกลายเป็นของผู้ซื้อแล้ว จะหาดลาค
 นำตาลได้ยาก อีกประการหนึ่งถาองคักการนำตาลระหว่างประเทศเริ่มใช้โควตาเมื่อใด จะเกิดปัญหา
 นำตาลล้นตลาดทันที เพราะมีโควตาส่งออก 325,000 เมตริกตัน ตามข้อตกลง ISA และโควตา US
 18,000 เมตริกตันเท่านั้น จาก การคาดคะเนผลผลิตในปี 2518 มีนำตาลที่จะส่งออกถึง 517,500
 เมตริกตัน ในปี 2520 มีถึง 867,393 เมตริกตัน และมีปริมาณ 1,439,973 ในปี 2522 นำตาล
 ส่วนเกินเหล่านี้จะต้องหาทางระบายออก ทางแก้ที่คี่ที่สุดในขณะนี้คือจะตองพยายามเจรจาชอโควตา
 จาก ISA และจากสหรัฐอเมริกาเพิ่มมากที่สุด และยกเลิกสัญญากับคนกลางในประเทศผู้ซื้อ และ
 ทำสัญญาระยะยาวกับประเทศผู้นำเข้าโดยตรงเหมือนประเทศผู้ส่งออกรายอื่น ๆ ทำกัน

6.4.3 ทางคานปัญหาสิ่งแวดล้อม รัฐบาลควรมีการจัดการแก้ไขปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมให้ไ้
 ผลเร็วที่สุด เพื่อไม่ให้เกิดผลเสียหายแก่สังคม เช่น เรื่องน้ำเสียและของเสียต่าง ๆ จากโรงงาน
 นำตาลทราย ซึ่งโคแก ชี้เตาจากเตาหมอน้ำ ชีตะกอนจากเครื่องกรองกากน้ำออย และกากออย นอก
 จากนี้ก็มีเขมาที่ออกจากเตาหมอน้ำ กระทบวงอุตสาหกรรมควรมีบทบาทในการแก้ไขและป้องกันปัญหา
 ที่เกิดขึ้นและที่จะเกิดขึ้นใหม่มากขึ้นกว่าเดิม ควรกำฉัมีให้โรงงานต่าง ๆ ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ
 โรงงานโดยเคร่งครัด

จะเห็นได้ว่าคุณภาพและเสถียรภาพของอุตสาหกรรมน้ำตาลจะเกิดขึ้นได้จะต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นผู้ผลิต ผู้ค้า และรัฐบาล แต่ละฝ่ายต้องไม่เอาตัวเขาเปรียบซึ่งกันและกัน นอกจากนี้รัฐบาลควรตั้งหน่วยงานวางแผนและควบคุมอุตสาหกรรมน้ำตาลทราย ในรูป Sugar Control Board เพื่อควบคุมและวางแผนการผลิต และการค้าอ้อยและน้ำตาลอย่างจริงจัง ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและนโยบายทางการค้าของประเทศ